

Kâh Alaylı Kâh Mektepli

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Haziran 2024

Rengi kordan bir gülüş en çok da yüreğin istikameti.

Şimdiden arındım mademki ötesizliğe yolculuk:

Ötekileşmiş ş/aşkın bir b/akış ve gariban bir teselli...

Mevcut durumdan istifade etmek adına adlandıramadığım kâh yüksünlük kâh yoksunluk hele ki merhalesi yok mu sevinçlerin ve çaputlar asılası yorgun bedenim infilak etmek üzere iken belleğim.

Sinsi bir gülüş ve programlanmış düşünceler hal hatır sormak ne ki halsiz bacaklarımda arda kalan derman ve yolculuğun nüktesi hüznün denen martaval mı yoksa karnaval mı demeli mutlak bir zincire eklenen yeni bir halka yeni bir akım.

Göreceli ihanetlerin sahne arkası ve yaprakların arasında unutulmuş bir gülüm mademki ardı arkası kesilmeyen yüzlerce sayfa kitapların ilk ve tek nüshası nasıl ki bende kayıtlı ve zimmetli.

Gürültülü bir sağanak oysaki yerler kupkuru.

Yaşaran gök değil gözlerimmiş madem ve yolunu g/özlediklerim asla da geri gelmeyecekken.

Sabıkam yok.

Sertifikam çok.

Esen rüzgâra dahi muhalifim oysaki bilmiyorlar ki: içime ters esen rüzgâr zaten benim:

Afili bir mücadele.

Kölesi değilim artık duyguların ya, duyumsadıklarım?

Aşkın familyası aşına gözlerime.

Yoksa fanilasını mı demeliydim kat kat üzerime geçirdiğim sıcak bastığında kafama dank eden o ki:

Kuzey kutuplarında yaşamaya adayım oysaki bir embesil gibi sıcakla boğuşup hatmediyorum mevsimi elbet en sevdiğim yaz mevsiminde hatta başında doğmuş olsam bile haziranın ilk günü aralıksız afalladığım ve dört gözle sonbaharı beklediğim.

Bilindik ne kaldı hem?

Dilemması varlığımın insanların bilmezden geldiği hele ki yok mu o çarpık düzen?

İhaneti bastıran iken solum.

Saymaya başladığım kadar sağımdan elbet sağdıcıyım harflerin ve rakamların arakladığım bir hayal filan da değil hani aralıksız içime doğan: yeni doğan ünitesinde saklı minicik bebeklerden aldığım ilhamı süte bandığım ve asla sahip olmadığım sütkardeşim ya da yok iken sütannem ve anamdan emdiğim sütün ılıkça burnumdan geldiği imbat geceleri aralıksız imdat çağrısı yaptığım her yaklaştığında çağrısı 112'nin ve dualarımla örülü annemin hastane güncesi.

İstifli.

Bazense isyankâr.

Acil kapısında geçen son iki senem ve kekremsi yalnızlığım kalbim daraldıkça soluğu hastane bahçesinde aldığım tütün koleksiyonum oysaki içimi yakan ateşin dur durak diyeceği yok en büyük ateş en derin acı nemalandığım hayatın sürgün ettiği coğrafyalar varsa yoksa beklemelerden ibaret yoktan var edene

aralıksız dua ettiğim en çok da duayeni olduğum hüznün çeşmem suyu sık sık kesilse de sıklıkla yüreğimi nemlendiren bir koşuğa geçercesine ömür.

Sürmanşet Yenigün.

Sürrealist bir akım iken şaibeli gölgeler gece karanlığında izimi süren benimse alabildiğine bir gizim var ya da yok aslında bilmezken ben sahiden var mıyım yok mu ve işte yoksunluğun daracık dehlizi bir elimde oksijen tüpü bir elimde su şişem ve aralıksız doktorların beni acil odasından kovup tecrit edildiğim hastane güncem.

Yer bulamadıkça hastanede başka koşuğlara başka mekânlara nakil edilen annemin peşi sıra ve sırasız ölümlerin değil ani gidişlerin tininde saklı iken soğuk terler döktüğümünden de öte terbiyeli bir vasıfla asıldığı Araf'ta ve kat izinde hüznün acılarım iken ekin tarlam ve biçtiğim öncem tahmin edemediğim yarınlar alabildiğine teslim olmuşken kadere ve sadece Rabbimle baş başa rengim solsa bile renk vermediğim kadar renkli hayallerimin durağında beklemeye aldığı kadar hayatı ve mutluluğu...

İnce ayar yapan bir tamirci gibi.

İncecikten yağın yağmur gibi.

İçimdeki izdiham misali.

Hem mektepli hem alaylı rüşümü ispatlamış olmamın yok iken tarifi ve işte tayin edildiğim hüznün makamı bense Rabbimin Dergâhında seyyah bir yolcu kaderse sıvazlarken sırtımı kederle eşleşen bir boşluk ve hoşluk olmasını umduğum kadar hayatın sere serpe uzandığım gölgeyle baş başa Allah rızası için yaşıyor olabilmenin de güvencesi ve verdiği huzura binaen umudu elden bırakmadan gövde gösterisi yapan hayallerin dahi takatinin kalmadığı.

Şimdi.

Dünüm.

Eşleşen güdüm.

Mihrabı yerinde düşlerim ve solmuş gülüşlerim.

Bir mizansen iken bir tabloda saklı Mona Lisa misali gölgeyle kavgalı resti çektiğim kadar hayata kıyamet alameti ne var ne yok heybemde saklı ve kaçık çorabın izinde ve utancında kaçkın hayallerimin dün de kalan hatırına ihanet etmeden yaşıyor olabilmenin de raconu iken şükürme eşlik eden sabrıma ruhuma yüzüme yağın nurla nidalarımın ansızın kesilip sessizliğe bürünmekten gayrısı da gelmez iken elimden ve işte içimde kopan o delişmen fırtına ve fıtratıma layık bir fıkra misali: kendim söylediğim kendimi dinlediğim dinmemek adına direncimle dirayetimle saf tuttuğum hayat mektebi oysaki ben çoktan mezun olmuşken okullarımdan ve görünen o ki: kader böyle istedi:

Kâh alaylı kâh mektepli...

Başım gözüm üstüne ulu Rabbim...